

دنیای ناشناخته‌ی هخامنشیان

داریوش احمدی

نشر جوانه نوس

۱۳۸۷

احمدی؛ داریوش؛ ۱۳۵۸
دبای ناشناخته هخامنشیان / داریوش احمدی.
تهران: جوانه توس؛ ۱۳۸۷
ص: مصور، جندول.
شابک: ۹۷۸-۹۶۴-۹۶۵۲۴-۷-۴

عنوان و پدیدآور: سرشناسه
مشخصات نشر: مشخصات ظاهری
مشخصات ظاهری: شابک:
یادداشت: فیا
یادداشت: کتابنامه
موضوع: ایران - تاریخ - هخامنشیان، ۳۳۰ - ۵۵۸ ق.م.
رده‌بندی کنگره: DSR۲۱۹ / ۹۳ الف / ۹
رده‌بندی دیوبنی: ۹۵۵/.۰۱۴
شماره کتابخانه ملی: ۸۵-۴۴۲۶۷

- دبای ناشناخته هخامنشیان
- داریوش احمدی
- شمارگان: ۱۰۰ نسخه
- چاپ دوم، ۱۳۸۷
- چاپ و صحافی: پردیس دانش
- نشر جوانه توس. تلفن: ۰۶۱۹۷۰۶۷۷. پست الکترونیک: info@javanehtoos.com
- قیمت: ۲۸۰۰ تومان

978-964-96524-7-4

شابک: ۹۷۸-۹۶۴-۹۶۵۲۴-۷-۴

فهرست

۷	پیش‌گفتار
۱۱	جایگاه داریوش بزرگ در تاریخ و اساطیر ایران
۲۷	آتوسا، شهبانوی پارسی
۴۱	آرسن، شهریار گمنام
۴۹	ایزدبانوی آناهیتا در عصر هخامنشی
۵۷	آسیای مرکزی و سرزمین‌های شرقی در عصر هخامنشی
۷۱	آموزش و پرورش در عصر هخامنشی
۷۷	مروری بر هفت لوحه از الواح ایلامی تخت جمشید
۹۹	قوم پارس، دروغی در دل تاریخ؟!
۱۲۱	بازرگانی در عصر هخامنشی
۱۲۹	دین زرتشتی در عصر هخامنشی
۱۳۵	طبقات اجتماعی در عصر هخامنشی
۱۴۳	ثبت اسناد در عصر هخامنشی
۱۴۹	نامه‌نگاری در عصر هخامنشی
۱۵۵	هخامنشیان و تورات
۱۶۳	گنومات
۱۷۳	نمایه

پیش‌گفتار

عصر هخامنشیان بی‌گمان یکی از مهم‌ترین، سرنوشت‌سازترین، و پیچیده‌ترین بُرهه‌های تاریخ ایران است. دانسته‌های ما از این دوران بر منابعی پُرشمار، اما بسیار پراکنده استوار است، که هر یک از وجهی و مبنی بر پس‌زمینه‌هایی، آگاهی‌هایی را درباره‌ی تاریخ هخامنشیان ارائه می‌دهند. اما دریغ که سهم منابع بومی (مشخصاً پارسی) در این امر بسیار اندک است، چراکه عمومی و همگانی نبودن فن نگارش و کتابت در میان ایرانیان باستان و نیز آسیب‌های ناشی از تاراج‌های پیاپی این سرزمین، موجب برجای ماندن آثار مکوب کم‌شماری از ایران باستان شده است. اگرچه گوناگونی و پراکنده‌گی منابع موجود (اعم از آثار نویسنده‌گان یونانی، استناد دیوانی تخت جمشید، استناد تجاری، معاهداتی و معاملاتی بابلی، کتیبه‌های شاهانه‌ی هخامنشی، اشارات عهد عتیق، و ...) مانع از ارائه‌ی تصویری کامل و فراگیر و رسا از جواب مختلف تاریخ هخامنشیان (یعنی، سیاست، جامعه، دین، اقتصاد، و ...) می‌شود و گوشه‌های همچنان تاریک و ناشناخته‌ای را در دنیای پهناور هخامنشیان به جای می‌گذارد، اما با کنار هم نهادن همه‌ی این استناد و تلاش برای تکمیل و تصحیح انتقادی و خردگرایانه‌ی منابع شرقی با منابع غربی، و عکس آن، می‌توان همین گوشه‌ها و زوایای تاریک و ناشناخته را نیز تا حدی روشن ساخت. پیدا است که انکا و اعتنای بیش از حد و نامعقول به یک گروه از

استاد (مثلاً مدارک یونانی) موجب گمراهی مورخ و سوق یافتن او به استنتاج‌های دور از حقیقت، جانب‌دارانه و حتاً مغرضانه می‌شود.

اما از سوی دیگر، در ایران باستان، مرز باریکی میان تاریخ و اسطوره وجود داشته است؛ در این عصمار، چه بسیار اسطوره‌هایی که به تاریخ مبدل گردیده و چه بسیار تواریخی که به اسطوره تبدیل شده‌اند. بنابراین مورخ ناگزیر است برای یافتن گمشده‌های تاریخی در هزارتوی اساطیر، و هم برای درک چندچون دگردیسی تاریخ و اسطوره به یکدیگر، به پژوهش در اسطوره‌های ایران نیز پردازد.

تا چندین دهه‌ی پیش شیوه‌ی مورخان غربی در بررسی تاریخ هخامنشیان، تنها بازگویی روایات نویسنده‌گان کلاسیک یونانی و پذیرش کمابیش کامل و درست آن‌ها بدون توجه به انگیزه‌ها و اغراض راویان آن‌ها، و نیز فهم و تحلیل رویدادها و مناسبات تاریخی آن دوران بر مبنای تئوری‌ها و ایدئولوژی‌های جدید بوده است. متاسفانه شماری از نویسنده‌گان داخلی نیز با پی روی نسنجیده از همین نوع تأثیفات یونانی گرایانه و ایدئولوژیک یکسره بی اعتبار؛ و یا با تکرار افسانه‌های تاریخی باستان‌پرستانه، گاه از این سوی بام فروافتاده‌اند و گاه از آن سوی بام!

اما از دهه‌ی ۱۹۸۰ م. به بعد، پژوهشگران تاریخ ایران با بازنگری در مبانی پژوهشی و روش‌شناسنامی خود کوشیدند یکسونگری و جانب‌داری را در بهره‌گیری از منابع تاریخی به کنار نهادند و در مقابل؛ با استفاده‌ی افزون‌تر از منابع شرقی (میان‌رودانی - ایرانی) و تحلیل رویدادهای تاریخی با اتکا به جهان‌بینی شرقی و اصول هرمونتیک (یعنی بررسی و فهم رویدادهای تاریخی در چارچوب زمانی - مکانی خود) تاریخ هخامنشیان را از تو تدوین و بررسی کنند. انتشار کتاب‌های پیشو و درخشنانی چون مجموعه‌ی تاریخ هخامنشی (ویراسته‌ی هلن سانسیسی - ویردنبورگ و دیگران، لیدن، ۱۹۸۷ به بعد)، تاریخ امپراتوری پارس، از کوروش تا اسکندر (نوشته‌ی پیش‌بریان، پاریس، ۱۹۹۶)، و تداوم امپراتوری (؟)

آشور، ماد، پارس (ویراسته‌ی جیوانی لفرانچی و دیگران، پادوا، ۲۰۰۳) بی‌گمان تأثیر کلاتی را در بسط و ثبت این روش‌شناسی جدید داشته است.

نویسنده‌ی کتاب حاضر نیز کوشیده است بر مبنای این چشم‌انداز به تازگی گشوده شده؛ به گونه‌ای روشنمند و ناقدانه، و با انکا به اسناد دست اول تاریخی، ابعاد و زوایایی کمتر شناخته شده یا ناشناخته‌ی تاریخ هخامنشیان (اعم از شخصیت‌ها، ساختارها و نهادها) را، چه در قالب پژوهش‌های منفرد و چه با ترجمه‌ی مقالات مناسب، روشن و آشکار سازد.

امید است این اثر، که نخستین کتاب از مجموعه پژوهش‌هایی است که درباره‌ی تاریخ و فرهنگ عصر هخامنشی منتشر خواهد شد، دانسته‌های بسنده و روشنگرانه‌ای را در اختیار علاقه‌مندان و پژوهشگران تاریخ ایران قرار دهد.

داریوش احمدی

زمستان ۱۳۸۵